

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. VI. De Joanne Chrysostomo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

(à quo, ut supra vidimus, se audivisse non traduce peccatum originale, affirmavit Celestius) Hieronymo præfati: ideoque Gelasius Papa opera ejus inter Apocryphos libros rejicit. Hinc Baronius anno 431. num. 28. Gennadium ait ejusdem esse fatinæ cum Cassiano; & anno 490. num. 45 fuisse unum è Presbyteris Gallicanis, de quibus Prosper & Hilarius apud Celestinum Papam conquesti sunt, quod Augustini doctrinæ adversi larentur; sed addit ipsum Gelasii operâ respicere, & ad Episcopatum Massiliensem assumptum fuisse, & orthodoxum ac Catholicum è vivis abiisse.

§. V.

De Severo Sulpitio.

Plures etiam existimant, Severum Sulpitium, S. Martini, cujus vitam scripsit, Discipulum, ac S. Paulino, Nolano Episcopo, amicitia conjunctissimum, Massiliensis erroris fermento vitiatum fuisse; quia Gennadius libro de viris illustribus cap. 19. hæc scribit: Severus Presbyter, cognomento Sulpitius, vir genere & literis nobilis, & paupertatis, ac humilitatis amore conspicuus; & in fine, post enumeratas ejus lucubrations, ista subdit: Hic in sententiâ suâ à Pelagianis deceptus, & agensens loquacitatis culpam, silentium usque ad mortem tenuit; ut peccatum quod loquendo contraxerat, tacendo penitus emendaret. Subscribit Baronius anno 431. nu. 189. Gennadiumque sic interpretatur, ut velit Severum, non omnibus Pelagii placitis adhæsisse, sed his tantum quæ Massilienses recipiebant. At refragatur Guibertus Abbas, in compendio Apologiz pro Severo, ubi ait: Nunquam nisi in Gennadiologi Severum à Pelagianis seductum, qui nescio utrum hoc ipse alibi legerit, an ex sola fama, que facta infertur, docet, didicerit. Ut sit, constat Severum Orthodoxum, & Catholicum obiisse: nam in Martyrologio Romano die 29. Januarii in Sanctorum canonem refertur, & virtutibus ac eruditione conspicuus dicitur.

Hanc alqui dicunt fuisse Episcopum Bituricensem, quia Guibertus citatus, qui pro eo Apologiam scripsit, ipsum Archiepiscopum Bituricensem appellat. Sed hoc alii negant, cum Baronio citato, ubi sic ait: Neminem reperi antiquorum, qui hunc Severum de quo est sermo, Episcopum nominet, præter tantummodo Presbyterum, sicut & Honorius reterens Catalogum clarorum virorum. Et tanè Gennadius Massiliensis, sui temporis res gestas scribens libro supra citato, non nisi Presbyterum eum nominat, & in eo ordine prænitentem esse designatum ait.

§. VI.

De Joanne Chrysofomo.

Valseque 1. p. disp. 91. cap. 8. omnes ingenii vires intendit, ut ostendat Chrysofomum & alios ex Patribus Græcis, in errorem SemiPelagianorum esse lapsos, atque Cassianum Chrysofomi discipulum, errorem supra relatam, quem habet collat. 13. à suo magistro didicisse àllerit. Et capite sequenti plures affert Theologorum interpretationes, quibus Chrysofomi testimonia, quæ SemiPelagianis favere videntur, conantur exponere, & in Catholicum sensum pertrahere, quas omnes parvi pendet, & totis viribus conatur evortere.

A Sed ab hoc errore, seu potius calumnia, rectè Chrysofomum vindicat noster Sixtus Senensis libr. 5. Bibliotheca annotat. 101. ubi ait Joannem Oecolampadum, Lutherana hæresis professorem, hunc errorem ei primò impulsisse; pluraque adducit hujus sancti Doctoris testimonia, quibus apertè gratiam præventem admittit, ac docet nostræ fidei & salutis exordia à gratia, non verò à nuda natura procedere. Istud, quod habet tomo 1. homil. de Adam & Eva, celebre est: Omnium honorum affectum atque operum, & omnium studiorum, omniumque virtutum, quibus ab initio fidei ad Deum tenditur, Deum proficimur Authorem, & non dubitemus ab ipsius gratia omnia hominum merita provenire, perquam etiam si ut aliquid boni & velle incipimus, & facere. Vide quæ diximus in Tractatu de prædestinatione disp. 2. art. 3. §. 6. pro defensione hujus sancti Doctoris, quem Anastasius 7. Hexam. Christiflavium: Theodoretus Dialog. 1. Magnum orbis lumen, ad rationem dignissimum Doctorem: Ildorus Pelusiora lib. 2. Epist. 42. Ecclesia, in omnium oculum; & demique Innocentius 1. Epist. 30. Mellitam Constantinopolitana Ecclesia linguam, appellavit.

§. VII.

De Vincentio Lyrensi.

Vincentium Lyrensem Cassiani contemporaneum, & in Cœnobio Lyrensis intulæ monachum, aliqui putant eum esse, cui responder Prosper in libro ad objectiones Vincentianas; adeoque Massiliensis factionis halitu inspiratum fuisse. Sed iniqua hæc suspicio est: cum hic Vincentius in opusculo contra prophanas vocum novitates, sap. 34. vehementer arguat Pelagium, quod necessitatem gratiæ juvenis nos in singulis actibus negaverit; & capite ultimo Epistolam Cælestini Papæ adversus SemiPelagianos cum veneratione recipiat. Adde quod Gennadius hunc ei Severum non appingit, sed validissimum contra hæreticos Athletam fuisse memorat. Unde Baronius ad annum 431. num. 188. verè tradit, Vincentium in quem scripsit Prosper, fuisse alium ejusdem nominis.

ARTICULUS VI.

Canones secundum Concilii Arausicani contra SemiPelagianos.

Concilium hoc à B. Cælatio Arclatensi Episcopo indictum est, cum videret Fauſti & aliorum SemiPelagianorum errores in Gallia propagari, librosque Fauſti avidissimè appeti, atque in illis concinnas ad persuadendum, acutrasque sententias contineri. Unde in urbe Arausicana congregatis Episcopis, ipse qui Concilio præerat dicere exortus est.

Cum ad dedicationem Basilicæ, quam illustrissimus præfectus & Patricius filius noster Liberius in Arausicana civitate sacrissimâ devotione construxit, Deo propitiante & ipso invitante convenissemus, & de rebus que ad Ecclesiasticam regulam pertinent, inter nos fuisse spirituales oborta collatio; pervenit ad nos, esse aliquos qui de gratia & libero arbitrio minus tute & non secundum fidei Catholica regulam sentire velint. Unde & no-

manet in Bibli...